

og et møde på, lad os sige 14-15 minutter, beslutte at aflyse Folketingets åbning eller udskyde åbningen til en passende lejlighed inden jul, og vil man træffe beslutning om at flytte arrangementet til Brøndbyhallen, Svogerslev Kro eller en nordnorsk fjeldhytte?

Jeg tror det næppe. Jeg tror, at i den situation vil embedsmændene indstille, Sikkerhedsudvalget vil beslutte, og regeringen vil godkende, at alt - alt - skal sættes ind for at sikre, at Folketinget kan åbne den første tirsdag i oktober i de her lokaler.

Faktisk tror jeg ikke, at hele systemet af embedsmænd, efterretningstjeneste og regering vil bruge mange sekunder på at overveje, om det ikke kunne være praktisk at aflyse Folketingets åbning eller flytte arrangementet til mere ydmyge lokaler. I tilfældet Salman Rushdie er det desværre ikke det udgangspunkt, at alt skal sættes ind på at gennemføre arrangementet, som blev valgt.

Lad mig med det samme understrege, at jeg ikke tror, det skyldes, at regeringen er ligeglad med fatwaen mod Rushdie.

Tværtimod anerkender vi, at den nuværende regering modsat den tidligere flere gange har modtaget Rushdie og på den måde protesteret mod dødsdommen. Men vi kan have den mistanke, at den hurtige aflysning af det planlagte arrangement hænger sammen med, hvad vi kan kalde et svækket politisk beredskab i forhold til Iranpolitikken som sådan. Vi tror simpelt hen ikke, at de ansvarlige havde gennemtænkt og forstået, at for det iranske præsteskab ville en aflysning af det planlagte arrangement kunne opfattes som en kapitulation, og at det dermed ville kunne styrke regimets fortsatte og brutale undertrykkelse af politiske modstandere og religiøse mindretal.

Måske er det sådan, at årene med den såkaldt kritiske dialog og de lidt tågede drømmerier om, at der findes en særlig gren af præsteregimet, som næsten skulle være helt demokratisk indstillet, har svækket det politiske beredskab i Iranspørgsmålet blandt ledende embedsmænd og centralt placerede politikere, og det er én central grund til, at vi skal have denne her Iran-diskussion i dag: at styrke forståelsen for nødvendigheden af at bekæmpe det iranske regime.

Men der er én grund mere, og det er, at den politik, der har været ledetråden i de sidste års politik over for Iran, nemlig den såkaldt kritiske dialog, hvis man skal sige det mildt ikke har virket særlig hensigtsmæssigt. Det er vel også i den

erkendelse, at vores udenrigsminister for nogle måneder siden afbrød Danmarks bilaterale kritiske dialog med Iran.

Men hvad skal så alternativet være til den kritiske dialog? Alternativet er vel ikke dialog uden kritik? Nej, efter vores opfattelse er løsningen en ny og skærpet kurs over for diktaturet i Iran, samtidig med at vi indgår i dialog med iranske oppositionskredse.

Vi håber, at dagens debat om Iran vil bidrage til at nå dette mål.

Besvarelse

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Så skal vi igen i gang med en stor debat, det glæder jeg mig meget til. Jeg har et indre håb om, at vi kan holde os til det, der er sagerens substans, men få års erfaring tilsiger mig, at det kan jeg ikke være helt sikker på; det må vi nu se. Ikke desto mindre er jeg glad for i dag at tage fat på en redegørelse for regeringens Iranpolitik, så meget desto mere som sagen om Salman Rushdie og fatwaen nødvendigvis må sættes ind i en større overordnet sammenhæng.

Det er tid til klarhed, det er tid til overblik, det er tid til de rette proportioner, og det er også tid til at få afdækket lidt af den dobbelte tale, at få ihukommet noget om, hvordan det nu var, da andre havde regeringsansvar, at få afdækket det, man rent ud kalder hykleri nu om stunder.

Lad mig sige det straks: Denne regering har intet at bebrejde sig i Iranpolitikken. Jeg gentager: Intet. Regeringens holdning har været klar og konsekvent hele vejen igennem. Det gælder, når vi har talt direkte med iranerne, det gælder, når vi har talt indirekte med iranerne i internationale sammenhænge, hvor det spørgsmål blev drøftet.

Vi har været kritiske, vi har været meget kritiske, og vi har været det konsekvent, og vi har været det helt fra starten, da vi dannede regering den 25. januar 1993. Det kan jeg bevise, og det vil jeg gøre. Det har mine forgængere ikke; det kan jeg også bevise, og det vil jeg også gerne gøre.

Men allerførst vil jeg erindre om den traditionelle danske anerkendelsespolitik: Vi anerkender lande, ikke regeringer. Den islamiske revolution i Iran i 1979 ændrede selvsagt ikke på dette princip. Danmark opretholder den normale diplomatiske forbindelse med Iran, men generelt vil jeg slå fast, at den danske regerings